

Over het “directe-stemmenmedium” Leslie Flint

Rudolf H. Smit

Al sinds het eind van de zeventiger jaren sleep ik een boek met mij mee waarvan ik de inhoud koester. De titel van het boek is “*Dood geen Einde – indrukwekkende getuigenissen voor een leven na de dood*”. Het werd geschreven door de schrijver-cineast IJsbrand Rogge, inmiddels ver in de 70. Het gaat voornamelijk over het toenmalige Britse “directe-stemmen-medium” Leslie Flint, en het moet gezegd, – de inhoud van het boek is zéér indrukwekkend voor wie er voor open wilt staan. Een extra bonus is het 33-toeren grammofoonplaatje dat er bij ingesloten zit.¹ Een korte uitleg: een *directe-stemmen-medium* is iemand via wie de oorspronkelijke aardse stemmen komen van, naar men zegt, overleden personen. De stemmen worden echter niet geproduceerd via de mond van het medium, maar via een zich buiten het lichaam bevindend “strottenhoofd” dat gevormd wordt door een lichamelijke substantie die men de naam “ectoplasma” heeft gegeven. Veel meer hierover kunt u elders in dit artikel vinden.

Op het grammofoonplaatje staan opnamen van vier sessies, waarvan twee als vertaalde transcripties in dit artikel zullen worden weergegeven. De eerste is van belang voor ons BDE-fenomeen, omdat het een totale sterfervaring beschrijft die wonderwel overeenkomt met wat vele BDE-ers hebben ondergaan. De transcriptie van de eerste sessie laat ik nu volgen, maar niet na een Notabene: Het medium Leslie Flint² ging zelden of nooit in trance. De sessie moest echter wel altijd in het totale duister plaats vinden. De reden daarvan zal elders in het artikel worden uitgelegd. Het ging hier om één van de vele zittingen die hij speciaal belegde met twee getrouwen die elke sessie vastlegden via een bandrecorder, en de aldus verkregen opnamen kunnen nog steeds worden afgeluisterd, nu via het internet.³

Hoe ik stierf

*Transcriptie van een stem-seance van 12 september 1966.
Medium: Leslie Flint. Zitters: George Woods & Betty Green*

Betty Green: Kunt u ons vertellen hoe u overging en hoe u dat ervoer?

Stem: O, ik ging dood!

Betty Green: Kunt u ons vertellen hoe u dat ervoer – uw reacties toen u merkte dat u zogenaamd dood was?

Stem: O, ik zat – ik zat in mijn stoel – ik zat in mijn stoel, weet u en ik las de krant die juist gekomen was. Ik voelde mij een beetje vreemd en ik dacht, hé da's gek!

Ik zette mijn bril af en legde hem op tafel en dacht, even een minuutje rustig zitten en het gaat wel over, weet u. Maar het volgende dat ik wist was dat ik er wel zat, maar er niet was. Ik was er niet! Het was alsof ik bij de stoel stond, althans zo leek het me toe, en naar mijzelf keek! De krant lag daar nog op tafel met mijn bril en ik dacht, da's vreemd! Erg vreemd, weet u. Ik kon er helemaal geen touw meer aan vast knopen.

Toen bemerkte ik – vraag me niet hoe – dat er op de deur geklopt werd. Het was raar – ik stond daar zo'n beetje naar mijzelf in de stoel te kijken en toch was het alsof ik op de deur hoorde kloppen.

Tegelijkertijd – haast op hetzelfde ogenblik – kon ik zien wie er op de deur klopte en toch stond ik nog steeds in de kamer. Het was mijn zuster. Ze woonde een paar huizen verderop in mijn straat, weet u. Ik dacht, lieve hemel, wat moet ik nu doen? Ik kan de deur niet openen, denk ik. In elk geval was ik behoorlijk in paniek geraakt.

Na wat maar een paar minuten moeten zijn geweest, kwam ze terug met een politie-agent. Die kwam tenslotte door het raam naar binnen. Hij kwam de kamer in en ik herkende hem. Ik had hem vaak zijn wijk zien doen.

Het duurde nog wel even voordat ik door had wat er aan de hand was. In elk geval, hij schudde mij. Hij dacht net als ik dat ik sliep, begrijpt u, maar er gebeurde niets. Toen drong tot hem door dat ik dood was en hij deed de deur natuurlijk open.

Mijn zuster kwam binnen. Zij was behoorlijk van de kaart, dat kan ik u wel zeggen! Mijn zuster, May, was nog de enige die ik had.

In elk geval, ze gingen natuurlijk de dokter halen. Ouwe dokter Foskett kwam, weet u, maar hij was toch volkomen waardeeloos! Ik bedoel, hij kon toch niets voor me doen, dat was toen wel duidelijk. Ik besepte dat ik er geweest was. Ik probeerde mijn zuster te kalmeren. Ze lette niet op me.

Ik ging naast haar staan en legde zo'n beetje mijn arm op haar schouder. Ik trachtte haar te vertellen dat het goed met me was, dat ik niet dáár zat, maar dat ik naast haar stond.

Maar het drong blijkbaar helemaal niet tot haar door dat ik het was. Zij zat daar maar — helemaal overstuurd.

In elk geval, de dokter ging weg en toen kwamen zij. Zij haalden mijn lichaam weg, weet u. Ze lieten het als een ouwe zak aardappelen neerploffen.

Ik dacht, ik ga niet achter ze aan. Ik blijf hier in mijn eigen huis. Ik kan net zo goed in mijn stoel gaan zitten nu die toch leeg was. Ik ging daar dus zitten en trachtte mijn gedachten tot klaarheid te brengen. Mijn zuster was al weggegaan en ik was alleen thuis.

Plotseling was het alsof de open haard verdween. Dat is de enige manier waarop ik het kan omschrijven. De muur scheen verdwenen te zijn op de plaats waar de haard was. Ik kon mooie groene velden en bomen zien en een kleine – ik zou zeggen rivier, maar het leek meer op een stroompje. Ik kon iets – iets – zien.

Eerst wist ik niet wat het was dat uit de verte op mij toe kwam. Toen zag ik het beter – het was een mens. Het was mijn moeder! O, mijn hemel!

Ze leek op, o, zoals ik haar gezien had op de foto die nog steeds in de kamer aan de wand hangt, mijn moeder toen ze pas getrouwd was. Ze kwam op me toe tot aan de plaats waar eerst de haard was.

Zij was één en al glimlach. Zij was zo vrolijk als een vogeltje. “Kom”, zei ze, “je wilt toch niet hier blijven! Het heeft geen zin om hier te zitten. Niemand zal je zien. Tot May zal het ook niet doordringen. Je moet met mij mee komen en bij mij blijven.”

Ik ging met mijn moeder mee. Het was vreemd om mij te bewegen door wat eerst mijn haard was geweest, naar en in een prachtig landschap.

*

Tot zover dit verslag van een zitting tijdens welke een man-nenstem doorkwam die naderhand werd geïdentificeerd als zijnde afkomstig van een meneer Biggs. Nogmaals, die stem werd geproduceerd via het medium Leslie Flint, maar was zeer beslist niet die van Flint zelf.

Dat was de ene bijzonderheid. Het andere bijzondere is dus dat een sterfervaring wordt beschreven die zeer veel elementen bevat van een bijna-doodervaring. Gaan we ons nu eerst richten op het fenomeen “medium”.

Wat is een medium?

Daarover bestaan enorm veel misverstanden. Ja, helaas, het kunnen inderdaad bedriegers zijn die door vissende en leidende vragen aan de gewenste informatie komen, en dan glashard beweren dat de informatie afkomstig is uit het hiernamaals... waarna... kassa!

Neen, waar ik op doel zijn de *echte* mediums, dwz mensen die geen illusionisten zijn of die gewoon goed zijn in de kunst van “cold reading”, maar integendeel, over een bijzondere gave beschikken. Zulke mediums zijn zeer zeldzaam. Ik beperk mij tot twee hoofdcategorieën:

Iemand die al of niet in trance gaat en dan boodschappen doorkrijgt van “*gene zijde*” en die opschrijft in zogenoemd automatisch schrift, of ze gewoon uitspreekt. Als het medium echt goed is, zal dat informatie zijn die hij of zij onmogelijk kon weten.

Iemand die al of niet in trance gaat en *fysieke fenomenen* produceert, hetzij materialisaties³ van voorwerpen, hetzij levitaties⁴ van voorwerpen zoals meubels, hetzij het produceren van stemmen, en/of verschijningen. Dit soort mediums zijn uiterst zeldzaam.

Al deze fenomenen staan uitgebreid beschreven in boeken en artikelen waarvan het aantal alleen al in de engelstalige wereld tegen de 75.000 loopt. Dus de bewering van nogal wat critici dat “hiervoor geen schijntje bewijs bestaat” of dat er “nergens behoorlijke literatuur over is”, wordt door dit gegeven zwaar geloochenstraft. Want van die 75.000 boeken is bepaald niet alles rommel, integendeel.

Mentale mediums

Laat ik nu een voorbeeld geven van de eerste categorie mediums. Stelt u zich voor:

In een laboratoriumruimte zit een medium en achter hem heeft een “zitter” plaats genomen (een zitter is de persoon over wie het medium informatie moet verschaffen). De zitter is geheel niet aan het medium bekend, en ook niet aan de leider van het experiment – we spreken dan van dubbel-blinde proef. De zitter mag *niét* antwoorden op de uitspraken van het medium en dient zich stil te houden. Het medium kan de zitter niet zien. Het medium begint te spreken:

Ik zie een mannelijke persoon die, zoals ik het ervaar, een soort vaderfiguur is. Ik zie ook de maand mei. Ze zeggen me dat ik moet praten over ‘Reus H’ ... eh, een verbinding met de H. Maar voor mij is dit een H met een N-klank. Dus waar ze over praten is een Henna, of een Henry, maar er is een verbinding met HN.”

De Feiten: De zitter herkende de naam “Reus H” als een toepasselijke beschrijving voor de vader van het gezin; een man die door zijn collega’s gerespecteerd werd en met liefde omschreven als een “vriendelijke reus”. Zijn naam was inderdaad Henry. En hij stierf in mei.

Het medium sprak echter ook over de band die de man had met onderwijs en literatuur:

“[Ik krijg] zeer sterke symboliek over het geven van onderwijs en boeken. De boeken hebben iets van doen met eigen publicatie”

Feiten: de overleden echtgenoot van de zitter was een eminent geleerde geweest die 200 wetenschappelijke artikelen had gepubliceerd, zeven boeken had geredigeerd, en ook een heel bekende onderwijsgevende was. Dus nog even – **het betrof een dubbelblinde sessie: het medium kende de zitter niet, de experimentator kende de zitter ook niet.**

Wat ik hier heb beschreven is een voorbeeld van de vele honderden sessies gedaan met een aantal goede mediums in een langdurige serie proeven aan de universiteit van Arizona. (Met langdurig bedoel ik: zo’n vijf jaren). Gemiddelde score van zeer duidelijke, dat wil zeggen ondubbelzinnige treffers: 70%. Er is hier een boek over geschreven: “*The Afterlife Experiments*” dat veel ophef heeft veroorzaakt, dat ik heb besproken in TK 16, Nr 2 (zomer 2005).

Fysieke Mediums

Verder is er een tweede categorie, namelijk de zogenoemde *fysieke* mediums. Zoals ik al eerder aangaf, zijn zulke mediums uiterst zeldzaam. Twee van hen, Leslie Flint en Jack Webber wil ik nader belichten. Flint leefde tussen 1911 en 1994, en Webber tussen 1907 en 1940. Beiden waren Brits van geboorte en ze genoten in hun eigen land grote bekendheid. Beiden waren door kritische wetenschappers grondig onderzocht op hun beweerde gaven, en geen van beiden was ooit op bedrog betrapt. Laat ik nu eerst spreken over:

Jack Webber — Hij liet zich tijdens sessies vastbinden op de stoel, en ging vervolgens in diepe trance. In die trance produceerde hij het zogenoemde *ectoplasma* uit verschillende lichaamsopeningen (mond, oren, neus) of ook zomaar uit een willekeurige plek van het lichaam zoals de navel of de zonnevlecht, zie de foto’s elders.

Het begrip *ectoplasma* moet nader verklaard worden, want wat is het eigenlijk. Antwoord: we weten het niet precies. Het is echter *niét* wat critici om het hardst beweren: “kaasdoek dat wordt opgekotst vanuit de maag door het bedriegende medium...”

Het is wél een feit dat er bedriegers hebben bestaan die met kaasdoek of anderszins dun en flexibel textiel hebben gewerkt, en zulke doeken zijn inderdaad bemachtigd door opletende waarnemers... Maar de hoeveelheden ectoplasma die Webber produceerde konden onmogelijk in de maag als kaasdoek gezeten hebben, en kaasdoek komt zeker niet spontaan uit oren of neus, laat staan de navel (zie de foto op de volgende pagina.)

Professor **Charles Richet** (zie foto links), de Franse medicus en Nobelprijswinnaar, was zeer geïnteresseerd in het paranormale in het algemeen en in mediums in het bijzonder, en hij was het die de naam “ectoplasma” introduceerde.

Jack Webber produceerde steeds grote hoeveelheden ectoplasma, terwijl hij in trance, en vastgebonden, op een stoel zat.

Ectoplasma komt uit de oren van Webber terwijl hij in trance is.

Volgens IJsbrand Rogge werd in 1916 ene Dr Dombrowski toegestaan wat ectoplasma te analyseren. Het bacteriologische rapport constateerde dat het een eiwitachtige stof was, waarin vet en cellen van het menselijk lichaam werden aangetroffen.

Hoe het ook zij, in ieder geval heeft ectoplasma één heel vervelende eigenschap: Het verdraagt géén licht. Dat verklaart ook dat de ectoplasma-producerende mediums vrijwel altijd in totale duisternis moeten werken of soms nog wel in heel, heel zwak rood licht. Maar ondanks de duisternis konden ze worden gadegeslagen met behulp van infraroodkijkers, en ook konden ze worden gefotografeerd met behulp van camera's gevuld met film gevoelig voor infrarode straling, oftewel warmtestralen. Bijgaande foto's waarop ectoplasme te zien is zijn dan ook reproducties van infraroodopnamen.

Mediums die ectoplasma produceren, waarschuwen er ook steeds voor dat in géén geval licht ontstoken mag worden tijdens sessies, want dat kan letterlijk levensgevaarlijk zijn voor het medium. Een triest voorbeeld in dezen is het medium Helen Duncan, bij wie tijdens een sessie het licht

werd ontstoken door een overijverige en wantrouwige politiemann die haar wilde betrappen op bedrog. Het ectoplasma knalde letterlijk terug in het lichaam van Helen en ze raakte bewusteloos. Een arts vond later tweedegraadsverbrandingen op de plek waaruit het ectoplasma naar buiten was gekomen. Ze herstelde helaas niet van de klap en enkele weken later overleed ze.

Maar wat dóét ectoplasma? Door middel van deze vreemde substantie konden mediums allerlei hoogst bijzondere verschijnselen oproepen. Zie hieronder: er komt een sliert ectoplasma uit Webbers mond en in een later stadium komt er nog een uit zijn lichaam en die verbinden zich met twee trompet-

vormige voorwerpen. Juist door die trompetten kwamen stemmen van entiteiten van "gene zijde". Stel verder vast dat de deelnemers kennelijk niets in de gaten hadden. Dat klopt, want zoals gezegd, zulke sessie vonden in het totale donker plaats. Dit zijn infraroodfoto's.

Ook gebeurden er andere dingen tijdens zulke sessies: u ziet hierboven hoe meubelstukken werden geleviteerd tijdens seances. Het meubelstukje links woog ruim 20 kilo, en bleef volgens het sessieverslag lange tijd op dezelfde hoogte hangen. Zie verder wel dat Webber steeds was vastgebonden aan de stoel: benen aan de stoelpoten, armen aan de leuning. En steeds ook was hij in diepe trance.

Tot zover Jack Webber, die overigens van oorsprong een ongeletterde mijnwerker uit Wales was, en helaas veel te vroeg dit aardse leven verliet.

Leslie Flint — Nu dan meer over Leslie Flint die eigenlijk veel belangrijker is dan Webber, want van een groot aantal van zijn sessies zijn hoorbare bewijzen vastgelegd op band. Ook Flint was een eenvoudig man, wiens educatie niet verder ging dan die van de lagere school. Voordat hij zich geheel ging wijden aan het mediumschap, oefende hij slechts eenvoudige beroepen uit.

Maar Leslie Flint is dus vooral bekend geworden als "**Direct Voice Medium**". Dat wil zeggen dat er tijdens zijn sessies stemmen werden geproduceerd, die niet alleen volkomen natuurlijk klonken en gearticuleerd spraken, maar ook duidelijk die waren van vrouwen en kinderen, en soms ook in andere talen dan Flints moedertaal, het Engels.

Geen kunst, bromden de critici: gewoon buiksprekerij. Welnu, ik beschik over een bandopname van een radioprogramma uit de jaren 70 waarin het werk van Leslie Flint uitvoerig werd besproken (en Flint zelf ook aan het woord kwam). Daarin verklaarde een professionele buikspreker, Haak van Overloop, zonder enig voorbehoud dat wat Flint aan stemmen produceerde onmogelijk door een buikspreker kon worden nagedaan. Behalve dat, het staat ondubbelzinnig vast dat de stemmen die Flint produceerde níét uit zijn mond kwamen, maar integendeel, die stemmen kwamen altijd vanaf een punt rechtsboven zijn hoofd (vanuit de toeschouwer gezien). Via infraroodkijkers kon men daar een uit ectoplasma gevormde "voice-box" zien hangen, als het ware een tweede strottenhoofd, en dat werd gebruikt door de entiteiten van "gene zijde" om hun stemmen ten gehore te brengen. Omdat het om

een ectoplastisch fenomeen ging, hadden de sessies dus altijd plaats in het donker. Er bestaat echter een infraroodfoto waarop u ziet hoe zich ectoplasma aan het vormen is op de rechterschouder (vanuit de toeschouwer gezien) van Flint. Zie de foto links!

Meestal beperkte het aantal stemmen zich tot één, maar soms spraken meerdere stemmen tegelijk, en zelfs gebeurde het dat Flint zelf sprak of hoestte terwijl de stemmen gewoon doorgingen – een fenomeen dat zelfs de knapste buikspreker niet klaarspeelt!

Strengere proeven

Tijdens zijn leven was Flint behoorlijk bekend in zijn geboorteland en ook daarbuiten. Ook was hij het medium dat wellicht de strengste fysieke proeven onderging. Hij werd getest door leden van de uiterst kritische (maar in beginsel welwillende) *Society for Psychical Research*, het ter wereld waarschijnlijk meest gerespecteerde instituut op het gebied van dit onderzoek, en ook nog door een hoogleraar van de Columbia Universiteit te New York.

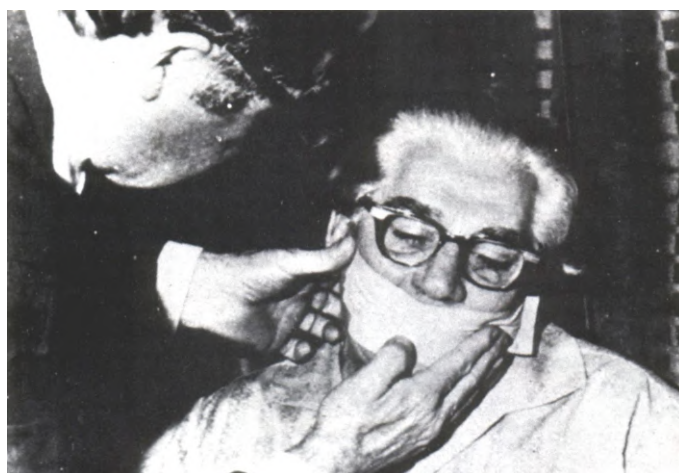
Wat deed men? Flint werd vastgebonden aan een stoel die niet kon verschuiven. Zowel zijn armen als zijn romp werden vastgemaakt aan die stoel. Men plakte een brede strook pleister over zijn mond en wel zo dat de lippen niet van elkaar konden, en tenslotte knevelde men hem ook nog eens. En men bond een keelmicrofoon vast aan zijn hals om te controleren of er werkelijk geen geluiden uit zijn keel kwamen. Welke strenge voorzorgsmaatregelen wilt u nog meer?

Welnu, de stemmen bleven komen, luid en duidelijk! En steeds vanaf een punt rechtsboven zijn hoofd (vanuit de toeschouwer gezien dan). Via de infraroodkijker zag men daar een "voicebox" ("strottenhoofd") van ectoplasma.

Flint heeft zich meermalen ter beschikking gesteld voor deze proeven, maar tenslotte is hij diep teleurgesteld weggelopen, omdat het een keer voorkwam dat de pleister op zijn mond een heel klein beetje verschoven leek. De proef werd

Een van de vele proefnemingen met Flint, door leden van de SPR. De test-seance werd geleid door Drayton Thomas (rechts). Flints handen werden vastgehouden door de leden Conan en Shaw. Andere proefnemingen waren nog veel rigoreuzer. Maar de stemmen bleven gewoon doorkomen.

Flint getest in 1972. Hem werd een brede pleister op zijn mond geplakt, en hij werd ook nog eens gekneveld. Zie foto hieronder!

Flint gekneveld en vastgebonden op een stoel. Niettemin bleven de stemmen komen, luid en duidelijk.

waardeloos verklaard... Flint boos, want die verschuiving was veroorzaakt door hevige jeuk en dan wil zo'n pleister wel iets verschuiven als je je mond beweegt. Hij was zo teleurgesteld dat hij vanaf toen weigerde nog verder mee te doen met de proeven van de SPR, ook omdat één van de deelnemers aan de proeven bleef volhouden dat het om buiksprekerij ging. Wat dus gewoon volslagen onzin was.

Toch is het verschijnsel dat Flint wist voor te brengen voor ons bewaard gebleven dankzij twee mensen: Betty Green en George Woods... Zie de foto op de volgende pagina..

Jarenlang zeulden zij door London met loodzware bandrecorders (Ik spreek nu over jaren 50, 60 en 70) elke veertien dagen naar Flint, en dan hadden zij met hem privé-sessies die ze allemaal opnamen. De banden van deze sessies zijn bewaard gebleven tot op de dag van vandaag, en ik kan u wel zeggen dat ze zéér bijzondere opnamen bevatten. (Al deze opnamen kunnen nu beluisterd worden via het internet, en dan valt het wel op dat de kwaliteit na veertig jaren of zo helaas behoorlijk achteruit is gegaan.)

Let wel: Flint ontving dagelijks vele mensen, uit heel Engeland, en ook van het vaste land van Europa. In de loop der jaren kwamen duizenden bij hem en converseerden met overleden geliefden alsof die naast hun zaten in de huiskamer op de bank. Er zijn vele verklaringen van mensen die zeiden dat de stemmen van de overledenen exact overeenkwamen met de stemmen tijdens hun leven en dat ze dingen zeiden die het

George Woods en Betty Green met hun apparatuur waarmee ze de stemmen van Leslie Flint opnamen.

medium, Flint dus, onmogelijk had kunnen weten. Soms ging het verder dan dat: zo is het bekend dat via Flint een overledene aan zijn weduwe een compleet boek dicteerde.

Uitverkoren

Maar daar bleef het niet bij. Flint werd door “de andere zijde” uitgekozen voor een bijzondere opdracht. Op een dag in 1955 kwam er een heel melodieuze en beschaafde vrouwenstem door en die deelde het volgende mee (vertaald uit het Engels):

U gaat een aantal bijzondere boodschappen voortbrengen en ik raad u aan door te gaan met deze contacten om zo kracht op te bouwen en aldus de verbinding mogelijk te maken die we doelbewust hebben gepland voor uw geluidsbanden. Er zijn zielen aan deze zijde wier grote wens het is van deze gelegenheid gebruik te maken voor het doorgeven van boodschappen en het mechanisme te verklaren van de communicatie tussen uw wereld en de onze.

Wij hebben bereidwillige helpers nodig aan uw zijde. Wij hebben serieuze, rechtschapen mensen nodig die bereid zijn veel tijd hier aan te besteden.

De banden die u opneemt zullen ons de gelegenheid geven veel mensen te bereiken in alle delen van jullie wereld. Wij zullen verschillende zielen uit de verschillende sferen tot u doen komen voor het aangaan van gesprekken en het geven van lezingen. U bent heel belangrijk voor ons omdat wij weten dat u oprecht bent.

Wij weten dat wij dankzij jullie veel kunnen bereiken, daarom zullen wij met regelmatige tussenpozen bij u komen.

Veel zal afhangen van dit regelmatige contact. Wij willen dat u zich daar aan houdt en het niet verbreekt.

Vanaf toen kwamen op geregelde tijden allerlei “entiteiten” door en soms waren dat “zielen” van mensen die tijdens hun

leven een grote naam hadden. Laat ik een aantal noemen: Mahatma Ghandi – de stichter van India, Tagore – de beroemde Bengaalse dichter, Koningin Victoria, Rudolf Valentino – de beroemde hartenbreker van Hollywood, Herbert Hoover – voormalig Amerikaans president, Charles Richet – de Nobelprijswinnaar, en nog vele anderen.

Een opname afgespeeld

Tijdens mijn lezing over dit onderwerp voor een select gezelschap waarin kritische beta-wetenschappers voorkwamen, liet ik één stem horen, namelijk via één van de vier sporen op het grammofoonplaatje. Na het afluisteren ontspoon zich deze korte dialoog:

– *Waarde toehoorders, was dit een vrouwenstem of een mannenstem?*

– *[Antwoord (unaniem en zonder aarzeling): Vrouwenstem!]*⁴

– *Klonk geheel natuurlijk of niet? [Antwoord: JA!]*

– *U wilt natuurlijk weten van wie? [Antwoord: JA!]*

– *Welnu, deze stem werd opgenomen op 27 januari 1964. En de stem was van een beroemd actrice die vooral glorieerde als Shakespeare-vertolkster. Zij heette Ellen Terry, werd tijdens haar leven in de adelstand verheven – werd dus “dame” – en zij leefde van 1847 tot 1928... Dus ten tijde van deze opname was zij al 36 jaar dood...*

Was het wèrkelijk Ellen Terry? Dat kunnen we natuurlijk nooit weten. Maar, men wist destijds contact te leggen met een vroegere vriendin van Ellen Terry en die herkende de stem zonder aarzelen. Maar belangrijker was dit: er bleek nog een oude grammofoonplaat te bestaan waarop de stem van Terry klonk. De twee stemmen bleken identiek...

Hieronder volgt de Nederlandse vertaling van de tekst die de entiteit Ellen Terry uitsprak op het grammofoonplaatje; de opname was van 27 januari 1964.

“Ik kan slechts dit aan u zeggen en aan allen die luisteren – weest niet bang om van uw wereld naar de onze over te gaan. Het is het grote avontuur, het grote ontwaken in een grootsere wereld van heerlijkheid, schoonheid en vrijheid van gedachte.

Dit is waarlijk een geestelijke wereld, maar niet zoals de mens die heeft afgeschilderd. Het is werkelijk zó, zó anders. Zo ongelooflijk levend, zo vitaal, zo geweldig ver verwijderd als het ware van het menselijke bevattingsvermogen, dat het niet anders omschreven kan worden. Men kan het slechts voelen, kennen en gewaarworden, zo groots is het en zo mooi.

Weest niet bang om van uw wereld over te gaan naar de onze, want in welke levensomstandigheden u ook moge binnentreden, hoe laag die ook mogen zijn, zij zullen een afspiegeling zijn van de omstandigheden in uw wereld en van uw overgang en speciaal van uw ontwikkeling, of het ontbreken daarvan – zo zult u omstandigheden aantreffen die op u afgestemd zijn.

Al mogen die misschien sommigen duister en somber toeschijnen, al naar hun licht, toch is er vrijheid om zich uit te drukken, te ontplooiën en te ontwikkelen.

Hier betekent een geestelijk leven een leven van volkomen en absolute vrijheid waarin men alle ervaring en kennis in zich kan opnemen. Grote leraren uit andere sferen komen naar de lagere om raad, leiding en steun te geven. >>

Hier heerst volkomen eenheid, harmonie en liefde. Hier heerst waarlijk broederschap. Hier vindt men de wijsheid aller tijden die op velerlei wijze tot uitdrukking wordt gebracht door alle soorten van mensen zonder aanzien van enige aardse opvatting van klasse, geloof, of kleur.

Ik meen dat de mensheid in uw wereld wordt tegengehouden omdat zij zich helaas vast klampt aan oude ideeën en idealen, aan overleefde geloven en godsdiensten, aan barrières die het gevolg zijn van klassebewustzijn en onwetendheid, en omdat de mensen van het ene land gescheiden worden gehouden van die van het andere door vaderlandsliefde en onwaarachtige idealen. Wij willen de barrières slechten die de mensen gescheiden hebben gehouden. Wij willen een nieuw besef brengen van Gods liefde en bedoeling en u een blik gunnen in wat waarlijk een geestelijk leven is.

Mijn zegen aan u allen en aan u beiden [Green and Woods] in het bijzonder.”

Wie naar deze stem heeft geluisterd, kan slechts onder de indruk komen van de schoonheid ervan, afgezien van het feit dat het absoluut om een vrouwenstem gaat. Wie naderhand de eigenlijke stem van de **man** Leslie Flint heeft gehoord, kan slechts tot de conclusie komen dat die zelf onmogelijk zo'n mooie, melodieuze vrouwenstem kon voortbrengen.

De in haar dagen zeer beroemde Shakespeare-vertolkster Dame Ellen Terry. Ik heb deze foto enigszins verzacht, want de kwaliteit van de foto die ik van het internet haalde was dermate slecht dat het leek of zij heel pokdalig was.

Bedrog?

Toch hebben velen, onder wie notoire critici, de neiging dit allemaal af te doen als falikante lariekoek, en tegelijk als een knap opgezette zwendel. Dit is gewoon kwaadaardige onzin, want tal van onderzoekers hebben Flint juist behoorlijk aangepakt, en er voor gezorgd dat hij geen bedrog kón plegen (als hij daartoe al de neiging zou hebben gehad...). Lees elders in dit artikel nog maar eens na wat de onderzoekers allemaal deden om te voorkomen dat Flint iets geks uithaalde. Maar laten we nu enige andere mogelijke kritiek-punten doornemen.

— "Alles in het donker... dan kan het niet anders dan gewoon bedrog zijn." Op dit argument is reeds uitvoerig ingegaan, maar hier zij aan toegevoegd dat Flint ook heeft gewerkt bij zwak rood licht. De stemmen die dan doorkwamen waren toen wel zwakker. Als het rode licht werd uitgedaan, werden de stemmen ogenblikkelijk veel krachtiger.

— "Er waren medeplichtigen in het spel: in een andere kamer zat iemand anders antwoorden te geven via een microfoon." Antwoord: onzin – de stemmen bleven komen, ook onder streng gecontroleerde omstandigheden. Er waren dus geen verborgen microfoons, geheime kamers, etc.. IJsbrand Rogge zegt hierover: "Deze tegenwerping gaat moeilijk op in gevallen waarbij Flint onvoorbereid bij anderen aan huis, in een legerbarak, in grote zalen, theaters, kerken, hotelkamers of zelfs in de open lucht zijn gave heeft gedemonstreerd." Zie verder het laatste punt.

— "Het medium had van tevoren geïnformeerd voordat hij zijn bezoekers te woord stond." Antwoord: onzin – hij ontving zoveel mensen uit het gehele land en van het vaste land van Europa dat het fysiek en financieel onmogelijk was zulke enorme hoeveelheden informatie te verzamelen.

— De stemmen waren van te voren opgenomen. Onzin: hier wordt geen rekening gehouden met het feit dat de stemmen meestal rechtstreeks met de aanwezigen converseerden.

— "Hij vroeg geld." Antwoord: nou en? Mocht-ie èrgens zijn brood mee verdienen? Het gebeurde trouwens vaak genoeg dat er géén stemmen doorkwamen, en Flint was daardoor steeds aardig in verlegenheid gebracht. Als het misging bracht hij zijn klanten dan ook niets in rekening. IJsbrand Rogge zegt hier: "Het ligt voor de hand te veronderstellen dat als hij de stemmen zelf bewust voortbracht, blanco seances niet zouden voorkomen. Hij weigerde dan elke vergoeding."

— Nog één "verklaring" van een criticus: "er zou sprake geweest zijn van massale hallucinatie... dus men zou, allemaal tegelijk, die stemmen slechts in het hoofd hebben gehoord." Een ronduit domme verklaring: stemmen in het hoofd laten zich in het algemeen niet luid en duidelijk via een microfoon opnemen op een band.

— "Het was gewoon een goede buikspreker." Een antwoord is reeds gegeven, maar in dezen kan een extra verklaring aanvullende informatie verschaffen. Deze is afkomstig van William R. Bennett, hoogleraar in de electrotechniek aan de Columbia Universiteit:

"Mijn ervaring met de heer Flint heb ik uit de eerste hand: ik heb de onafhankelijke stemmen gehoord. Moderne onderzoekstechnieken die bij vroegere tests nog niet ter beschikking stonden, onderschrijven bovendien de conclusies van destijds, doordat ze uitwijzen dat de stemmen niet van hem afkomstig zijn. Maar als men grondig te werk wil gaan, moet men ook de mogelijkheid van levende medeplichtigen in overweging nemen – zeker als de seance in de huiselijke omgeving van het medium zelf wordt gehouden. Deze suggestie bleek voor mij niet langer houdbaar bij zijn bezoek aan New York in 1970, toen in een geïmproviseerde seance in mijn appartement dezelfde stemmen niet alleen te horen waren maar aan gesprekken met de gasten deelnamen. De organisatie en voorbereidingen om een heel toneelgezelschap voor dat doel mee te smokkelen lijken me te immens om in ernstige overweging te worden genomen."

Dit zegt méér dan genoeg...

Het is trouwens opvallend dat ik in geen enkele kritische tekst over paranormale fenomenen en mediums de naam Leslie Flint ben tegengekomen. Wel talloze verhalen over mediums die betrappt waren op bedrog (met de daarop volgende conclusie dat dus alle mediums bedriegers zijn... etc). Kritici konden blijkbaar niet hun vinger achter de gave van Flint krijgen. Echter ook in tal van boeken over het paranormale komt de naam Leslie Flint niet voor.

Conclusie

Leslie Flint heeft gedurende zijn lange leven keer op keer bewezen dat zijn mediamieke gave volkomen echt was. Hij stond in dezen echter niet alleen. Er zijn meer directe-stemmenmediums geweest, waar sommigen nog beter waren dan hij, zoals zij die meerdere stemmen doorkregen in tal van andere talen. (Flints entiteiten spraken in het algemeen alleen Engels). Maar daarvan bestaan helaas geen opnamen, omdat ze zich voordeden aan het begin van de twintigste eeuw. In het huidige tijdsgewricht echter doet weer een directe-stemmenfenomeen van zich spreken. Zijn naam is David Thompson en hij woont en werkt in Sydney-Australië en ook via hem vinden zeer bijzondere gebeurtenissen plaats. Maar daarover hoop ik u een andere keer te berichten.

Ik ben juist uitvoerig ingegaan op het werk van Flint, omdat één van de stemmen was van een meneer Biggs die prachtig zijn stervensproces inclusief overgang naar een andere dimensie beschreef, die daarbij in vrijwel alles overeenkwam met een klassieke BDE: een doorgang naar een andere wereld met groene velden, een stroompje (de bekende grens?) en de ontmoeting met een dierbaar familielid, namelijk zijn moeder, die hem letterlijk "afhaalde" en nu eens niét zei dat "het nog niet je tijd is en dat je daarom terugmoet..." waarmee de ervaring als het ware werd voltooid.

Verder staat het voor mij vast dat de stemmen van Flint niet een handige gocheltruc zijn geweest, maar dat ze op een zeer bijzondere manier werden voortgebracht en dat ze een krachtige aanwijzing vormen voor het bestaan van een andere dimensie waar bewustzijnsinhouden na de dood van het fysieke lichaam verblijven – in die zin geven ze aanvullende en bevestigende informatie over de ervaringen van BDE-ers.

* * *

Noten

1— IJsbrand Rogge, *Dood Geen Einde, Indrukwekkende getuigenissen voor een leven na de dood*; uitgeverij De Driehoek, Amsterdam, geen jaar vermeld, maar waarschijnlijk 1979. Alleen nog antiquarisch verkrijgbaar. Hopelijk dan wel inclusief het grammofoonplaatje. (zie de cover hieronder)

2 — Leslie Flint, *Stemmen* (autobiografie zoals verteld aan een ghoswriter), Fontein Folio, De Bilt, 1975. Alleen nog antiquarisch verkrijgbaar (zie de cover hieronder). Onlangs is een nieuwe druk van het Engelse Origineel "Voices in the Dark" uitgekomen. Deze is verkrijgbaar via de homepage van de Leslie Flint Educational Trust in Engeland, www.leslieflint.com

3 — Alle belangrijke bandopnamen van de stemmen van Leslie Flint zijn nu als MP3-bestanden via het internet af te luisteren. De kwaliteit is echter soms zeer verslechterd over de afgelopen 30-40 jaar. Redelijk tot goede kwaliteit vindt u op www.leslieflint.com, waar u ook veel informatie en fotomateriaal kunt vinden. IJsbrand Rogge biedt op zijn website www.xs4all.nl/~wichm/deathnoe.html ook fragmenten van hoge kwaliteit aan. Onder andere de originele Engelstalige en hier getranscribeerde en vertaalde opname van de stem van de entiteit Ellen Terry komt bijzonder mooi tot zijn recht.

4 — De Amsterdamse spraakleer Jaap Hoogstra verzekerde destijds dat geen man de prachtige vrouwelijke stem van Ellen Terry zou kunnen imiteren. Men zou zich verder kunnen afvragen hoe Flint het voor elkaar kreeg stemmen te imiteren van overleden familiesleden van de aanwezigen, welke stemmen hij nog nooit had gehoord.

5 — Tegenwoordig is weer sprake van een direct-stemmenmedium, namelijk de Australiër David Thompson. Ook hij laat zich bespieden onder zwak rood licht en worden er geluidsoptnamen gemaakt van zijn seances. Ik vind die over het algemeen van ietwat tegenvallende kwaliteit. De microfoon lijkt mij te ver van het medium te staan waardoor de doorkomende stemmen ietwat teloor gaan in het geroezemoes van de bezoekers aan de seances. Deze seances zijn te beluisteren via de website van de Australische advocaat Victor Zammit, die één van de vaste bezoekers is. www.victorzammit.com

* * *

*

